

Писи-Мяу.

(От Шарелман).

Писи-Мяу се казваше нашата котка, нашата голяма, сива котка. Тя имаше козина мека като коприна и такива кротки очи, каквито човек едва може да си помисли.

За нищо на света не бихме я дали или подарили някому. Как ще я дадем? — Слушайте, аз ще ви разкажа една малка историйка за нея.

Един неделен ден, когато майското слънце осветляваше цялата стаята, Писи-Мяу влезе през полуотворената врата и каза „добър ден!“ Тя винаги казва „добър ден,“ щом влезе в стаята. Разбира се, това тя го казва на своя, котешки език. Тя помърка около краката ни, па скочи на миндеря и замижа.

Ирина и Анка седяха около масичката си и шиеха рокличка на куклата си.

Писи-Мяу дремеше и не се интересуваше нито от рокличката на куклата, нито от вработата, които прехвъркаха и кацаха пред прозореца.

Изведнаж тя съгледа отворената врата на кукленото долапче. Тя понадуши вратата, побутна я с лапата си на сам-нататък, затвори я, пак я отвори цяла, хвърли един поглед в долапчето, помириса парцалчетата и куклените неща, които беха вътре и тичешком излезе навън.

Децата не обрънаха внимание върху това; те продължаваха да шият и не поглеждаха наоколо си. Ето пак Писи-Мяу се върна, като стъпваше леко на краката си, и донесе в уста едно съвсем малко, миличко, черно котенце, което още беше сляпо. Тя се отправи към кукленото долапче. В това време вратичката на долапчето беше затворена. Писи-Мяу я отвори, сложи върху натрупаните в него парцали котенцето и пак излезе. След няколко секунди пак се върна и донесе второ котенце. Пак отвори